

DXXII

Precisament en ocasió del darrer número extraordinari de LA GRALLA i a conseqüència d'un article en ell inserit, que pertany als temps passats, ens escaigué de furetejar en l'antigor dels mercats i encepègarem amb una cosa que ens ha donat més feina de la que ens creïem, al cap d'avall només per a satisfer una curiositat. Però per si algun lector pot treure'n profit, anem a exposar l'assumpte amb la major brevetat possible.

Es tracta d'una estampa o gravat que ens pensem recau a l'any 1650 o per allà, que representa un mercat, probablement de cereals, encara que hi hagi barrejats, llocs de verdures i aviram. Cada venedor té, com al nostre mercat, la mercaderia posada a terra i davant d'ell, que, a peu dret, sembla en actitud expectant i esfereïda. El més particular del gravat, és que els venedors tenen una ratlla al braç esquerra. Doncs, bé; aquesta ratlla i l'actitud dels mercaders venedors, és el que ens sorprengué i ens atissà a descobrir o indagar.

Per no fer més història, direm tot seguit les conclusions definitives a què hem arribat. El mercat (el de l'estampa), ha arribat tot just a establir-se de bon matí; encara no hi ha compradors; però tan bon punt hi han establert les parades, ja ha passat un client que tem la convivència amb els que vindran tot seguit i executa les seves operacions amb una cel'leritat corpenedora. Es un home investit del dret de prendre de cada parada tota la mercaderia que li càpiga a la mà i, de passada, per a no deixar-se cap venedor, els marca amb un guix al braç esquerra. Aquest home obra per manament reial i exerceix el seu fet amb perfecte dret, reconegut segons llei. Així es constitueix un sou, ja que pels treballs que executa no en percibeix cap, puix que l'erari es consideraria deshonorat en atribuir-li un pressupost per l'execució de les sentències dels tribunals de justícia.

En una paraula: l'Estat no podia passar-se de tenir un executor de la justícia, un botxí; però tampoc legalment no podia assignar-li una paga, puix que a l'entendre d'aquell temps repugnava amb la moralitat. No obstant, el botxí tenia de viure. Per a resoldre el cas, el Rei li permetia prendre's de cada mercader una contribució, que constituïa la seva paga.

El tema és força repulsiu; però no deixa d'ésser curiós i com a tal el donem, sense entrar en més detalls, força interessants.

L'ALTRE

Ciutats d'hivern

En aquests moments que la Primavera té desitjos de treure el nas i fer-nos pessigolles sota l'eixella amb els ric... ric... ric... dels grills i els gruac... gruac... gruac... de les granotes, creiem arribat el moment de fer una sensacional declaració; Barcelona no és ciutat d'hivern. No, senyors; Barcelona no és ciutat d'hivern. I creiem que qui va tenir la ocurrència de batejar-la amb aquest motiu, tenia obsessió de grandeses i patia de carn-d'olla-mania.

Ja han passat aquells temps que ciutat d'hivern era sinònim de ciutat sense hivern. Avui dia sabem que ciutat d'hivern és aquella on s'hi viu l'hivern amb tota intensitat i on hi tenen lloc aquells fenòmens meteorològics que estan renyits en absolut amb les altres estacions de l'any. Seria lògic que en les poblacions que es titulen «Ciutat d'Estiu» el termòmetre els fes la mala jugada de marcar 25 graus sota zero al bell mig de Juliol? No; no seria lògic, com tampoc és lògic que Barcelona, pomposament denominada «Ciutat d'Hivern», hagi vist com l'estació hivernal li ha fregat els nassos sense deixar caure una nevada, per migrada que fos, i ni tan sols una glaçadeta d'aquelles que ens podrien fer quedar bé davant del «Patronato Nacional del Turismo».

El més deplorable és que hem hagut de passar per la vergonya de veure que altres poblacions — Almeria per exemple — han fruit d'una nevada intensa, que els ha donat un caràcter fantasmagòric i innocent, que ens ha fet empal·lidir d'enveja. Els nostres ulls han vist fotografies de rius gelats, de fonts encarcades, de pobles incomunicats per muralles de neu — que si estaven incomunicats, com diables s'ho han fet per a trametre les fotos? — i de llogarrets infectes, on han tingut el goig, sense necessitat d'adjectius pretensiosos, de veure com els termòmetres baixaven amb tanta rapidesa, que fins feien pensar si havien entrat en «barrena».

Es veritat que algunes d'aquestes fotos les hem vistes a «Estampa» i això ens fa tenir l'esperança que són obra de la fantasia exaltada d'algun «enviado especial» que s'ha gastat «l'oro y el moro» en cotó fluix i àcid bòric guarnint arbres, parades de *churros*, edificis i demés, amb la sana intenció d'engatussar els seus crdèuls (?) lectors. Prescindint, però, de les *martingales* que puguin emprar els professionals de l'espeterneq literari, podem assegurar que quelcom hi ha cert. Doncs, bé; Barcelona «Ciutat d'Hivern», no ha gaudit d'una nevada; les fonts públiques i privades i el Llobregat no s'han gelat; els termòmetres han dit que no baixaven si no era amb ascensor i ens hem pogut comunicar en tot moment i sense dificultat amb la resta del país. I

Optimisme

Sabem que el nostre lloc és dintre la multitud i com que som disciplinats no ens agrada de moure'ns-en.

No volem desentonar d'allò que hom anomena el corrent general, i si avui contradïem aquesta inclinació és per amor de situar el lector allà on ens cal. Per tàctica, doncs, i no pas per convicció, anem a singularitzar-nos tot d'una d'haver-ne fet grans escarafalls.

La multitud s'esglaia de veure com alguna vegada la polcia segueix pistes de criminals sense arribar a heurè'ls.

—¿On anirem a parar — es pregunta — si els malfactors no són atrapats?

Heus aquí, doncs, que a nosaltres aquesta mancança d'un resultat falaguer ens omple de satisfacció.

No és pas que ens posem del costat dels facinerosos. També voldríem que fossin encalçats amb èxit, però el fet que no ho siguin no ens suggereix amargues reflexions; ans al contrari, ens tranquil·litza.

I és que l'esglai no ens impedeix el raciocini i aquest ens diu que si no són enxampats els criminals és perquè llur nombre és esquitit, molt més esquitit que el de la gent de bé. Si la seva quantitat assolís tan sols un deu per cent de la població, seria ben fàcil d'atrapar-los: hom ja sabria que ficant cent ciutadans a la presó s'haurien agafat deu criminals.

Sinó que la gent no s'ho pren així perquè té un concepte catastròfic de la vida que no li permet el luxe de posseir quatre idees optimistes sobre la situació del món i els seus voltants.

XIXU

això, és una vergonya!

Si volem que l'honor hivernal de Barcelona no quedi malparat, és necessari prendre mides radicals. Si hom creu convenient fer venir un «enviado especial» amb un reguitzell de vagons de cotó i d'àcid bòric i que guarneixi els nostres carrers i places amb estalactites i estalacmites regalimants, que vingui. Encara hi som a temps. Passarem per tot, abans que els germans d'Ibèria, en veure els cartells que diuen «Barcelona, Ciudad de Invierno», exclamin amb un deix d'ironia:

«Qué frescura!»

ESCOBAR